

מסורת הש"ס

וכללני. בשביל אחי וי שמחלה חסד
 את הלל: שמו ונאסרו קרעו ולא
 דם: צדדרר שפא. דעוה מעשה ו
 אש חרש היו שריאול מלחמה בית ד
 על מנת שאם ימות שמה גורשת
 מעשיו ולא חיזקו ליבם וכל אונן
 הימים היו ספק גורשת אם מת
 גורשת מחמיה ואם לא מת לא
 נתגרשה: היו מולאם והיו שלשה.
 אע"פ שהיו מולאין אותה לשפיהם
 לא אמרה להם ליהודה נזעמתי
 אלא שלשה יום למי שאהל לו אנכי
 הרה ואם יודה הוא מעמנו יודה:
 עמינו. עם אחיו: כאלוהא אסא.
 ויהיה ידוע: ויהיה ידוע: ויהיה ידוע:

הגהות הב"ח

(ב) תום' ר"ה חתנו וכו'
הגדה והטהורה כ"ל
וסיבת והטמאה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' ויש לו חלק לעוה"ב.
עין סוטה דף ד ע"כ תוס'
ד"ס הוא מלמדנו:

מוסף רש"י

אל דמעתי אל תחרש.
מלה חכית אל תדמעתי
תחלה. חכית מזה נגזרת
היא לשוני והן צריך להספיל
אלה מתקבלים עליו (ברכות)
ד' אל תחריח. חריח. חור
של חרש שזה שאל כלל
ומטלטל ותחלת בריחו של
הטעם ותחלת כנען. כאשר
קדחתו. חרש. נעמה חריח
החמץ וחלה וזה נגזר
בניין ו' והחמץ סביב חריח
חוליות עגולות וחור חריח
בטעם של חול בין חולת
לחילת. רבי אליעזר
מסביר. עוליות. שאלו עין
כלל חרש של שער כנען.
וחמץ. עומץ. (ברכות)
ע"י.

קדושה. לנצח. שורענות אונאפה
ממחר. לנצח: שמעט פסלות. אין
לשטונע מלשון בקשה שמבקש מאת
הקב"ה שישמע תפלתו ויבא אל
מחשבו ים לשטונע מלשון בקשה ויומר
זו איז נעמט שאין דורך לשמוק
ולא להחריש. אל מחשבו אל תעשה
אל תתן ומשמעין לשון בקשה ומשמעין
לשון עמור כגון (תהלים קכא) אל
יתן למות הרי לשון בקשה ויאמר
יעקב לא תתן לי מאומה (בראשית ז)
הוא לשון עמור: רק לא היה כחאב.
סיפיה דקרא אשר הסתה אותו איננו
אשרו: [אספקר גואל. אשמוק קטנה
כסוף עממן ושמע דבריה]: כל
השערים. של תפלה נעשו: הוץ
משערי אונאפה. האועק על אונאפה
דברים אין השער נעטל פשוט: בכל
ע"י שליח. נפרעים על כל עבירות
ע"י שליח: ובידו. לא מסרה לשליח
פרבור. מחיה שנין שכינה לנצח
מרוס: אינו נעטל. להפסיד ראייתו
מן המקום אלל תמיד רואים אותם
עד שיפיע: ובידו אנך. משמע
שהוא תמיד אללו ומשמע זה: על
פני לפני ואין מחיה בינו לבין
העצירה: אימתי בנזכר שלום. כחלכל
חטים ישיעני הקב"ה: מבדא.
כד שנותנים זו שעורים: נקיש ואמי
מבדא. התגר מקשקש ונא. ואמי
שמעתי כד מקשקש דרך כלי ריקס
שנשמע זו קול הצרה כשמקשקשין
עליו: וידל ישראל. לעיל מניה כמי
ויחטו עליהם וישחיתו את יצול הארץ:
ויאקירו נשיכו. כדור נשוחים:
מחואל. עיר שהיה רבא דר תבוכה
כך עשה: תפשו חוליות. תגור השעו
חוליות מתרסו בנכשן דרך כלי חרס
ואח"כ צירף החוליות ומתן חול בין
חוליות לחוליות: ר"ל מטהר. שאין
זה כלי חרס אלל חול כעין כעין כלי
נגלים וכלי אדמה שאין מקבלין
טומאה: ומכמים מעמאין. דאולי
תגר חוליות. שאר תגרים שלהם היו
עשויים כעין קדירות גדולות ופיו
למעלה וזרף בנכשן כשאר קדירות
ומעטלולים אלל שהיה מושיבו על
הארץ או על הדף ומדביק את
טפילות הטיט סביב על כולו לעשותו
עב שיקלוט ויחזיק את חמו:

מצויה בתוך ביתו של אדם
בעבורה והיינו דאמר להו רבא
תנן התם י"חתכו חוליות ונתן חו

בינתיים בזה אמרו הנ

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

נזהר לא לאדם שיבא על שם דבת שבע ספק אשת היוצא למלחמת בית דוד כותש ולא חזקק ליבם וכל אותם

נוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש ואל
 ילכין פני חבירו ברכים מנ"ל מדרש רבא
¹⁶דרש רבא מאי דכתיב ¹ובצלעי שמוחו
 ונאספו קרעו ולא דמו אמר דוד לפני הקב"ה
 רבש"ע גלוי וידוע לפניך שאם היו מקרעים
 בשירי לא היה דמי שותת לארץ ולא עוד
 אלא אפילו בשעה שעוסקין בנעים ואהלות
 אומרים לי דוד הבא על אשת איש מיתתו
 במה ואני אומר להם "מיתתו כחנק" ויש לו
 חלק לעוה"ב אבל "המלכין את פני חבירו
 ברכים אין לו חלק לעוה"ב" ¹⁷(ואמר) ¹⁸מר
 זוטרא בר טוביה אמר רב ואמרי לה אמר
 רב ¹⁹זנא בר ביזנא אמר ר"ש חסידא ואמרי
 לה א"ר יוחנן משום רשב"י נוח לו לאדם
 שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילכין פני
 חבירו ברכים מנ"ל מתמר דכתיב ²היא
 מוצאת והיא שלחה אל חמיה אמר רב
¹⁰זננא בריה דרב אידי מאי דכתיב ³ולא
 תונו איש את עמיתו ¹¹עם שאתך בתורה
 ובמצות אל תונוהו אמר רב ¹²לעולם יהא
 אדם זהיר באונאת אשתו שמתוך שדמעתה
 מצויה אונאתה קרובה "א"ר אלעזר מיום
 שנחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה
 שנאמר ¹³גם כי אזעק ואשוע שחם תפלתי
 ואע"פ ששערי תפלה ננעלו שערי דמעות
 לא ננעלו שנאמר ¹⁴שמעה תפלתי ה'
 ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש ואמר
 רב כל ההולך בעצת אשתו נופל בגיהנם
 שנאמר ¹⁵רק לא היה כאחאב וגו' "א"ל רב
 פפא לאב"י והא אמרי אינשי איתך גוצא
 גחין ותלחוש לה לא קשיא הא במילי
 דעלמא והא במילי דביתא לישנא אחרינא
 הא במילי דשמיא והא במילי דעלמא אמר
 רב חסדא ¹⁶כל השערים ננעלים חוץ משערי

אֹנָנָה שְׁנֹאמֵר 'הָנָה ה' נִצַּב עַל חוֹמַת אֵיךְ
וּבִידּוֹ אֵיךְ אֶרֶץ אֱלֹעִזֵּר הַכֹּל נִפְרַע בִּידֵי
שְׁלִיחַ חֵזֶק מֵאֹנָנָה שְׁנֹאמֵר וּבִידּוֹ אֵיךְ אֶרֶץ
אֲבָהוּ ג' אֵיךְ הַפְּרָנִיד נִנְעַל בְּכַנְיָהם אֹנָנָה
וְגֹל וְעִזֵּי אֹנָנָה דְּכָתִיב וּבִידּוֹ אֵיךְ גֹּל
דְּכָתִיב *חָמֵס וְשׁוֹד יִשְׁמַע כֹּה עַל פְּנֵי תַמִּיד
עִזֵּי דְכָתִיב *הָעַם הַמְּכַעֲסִים אוֹתִי עַל פְּנֵי
תַמִּיד [וְגו'] אִמֵּר רַב יְהוֹדָה לְעוֹלָם יֵהָא אֲדָם
וְהִיר בְּתַבּוּאָה בְּתוֹךְ בִּיתוֹ שְׁאֵין מִרְיָבָה
מִצִּיּוֹה בְּתוֹךְ בִּיתוֹ שֶׁל אֲדָם אֵלָּא עַל עֶסְקִי
תַּבּוּאָה שְׁנֹאמֵר ¹⁰הַשֶּׁם גְּבוּלֵךְ שְׁלוֹם חֵלֶב
חַטִּים יִשְׁבִּיעֶךָ אִמֵּר רַב פֶּפֶא הֵיִינוּ דְאִמְרִי
אִינְשֵׁי כְּמִשְׁלֵם שְׁעָרֵי מְכַדָּא נִקְיֵשׁ וְתֵי
תִּיגְרָא כְּבִיתָא ¹¹וְאִמֵּר רַב חִינָנָא כֹּה
פֶּפֶא לְעוֹלָם יֵהָא אֲדָם וְהִיר בְּתַבּוּאָה בְּתוֹךְ
בִּיתוֹ שְׁלֹא נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל דְּלִים אֵלָּא עַל
עֶסְקִי תַבּוּאָה שְׁנֹאמֵר ¹²וְהִיָּה אִם זֶרַע יִשְׂרָאֵל
וְגו' וְכָתִיב ¹³וַיַּחֲנוּ עֲלֵיהֶם וְגו' וְכָתִיב ¹⁴וַיִּדֹּל
יִשְׂרָאֵל מֵאֵד מִפְּנֵי מִדְּיָן ¹⁵[וְאִ] (ר) חֲלָבוֹ לְעוֹלָם
יֵהָא אֲדָם וְהִיר בְּכַכּוֹד אֲשֶׁתוֹ שְׁאֵין בְּרַכָּה
אֵלָּא בְּשִׁבּוֹל אֲשֶׁתוֹ שְׁנֹאמֵר ¹⁶וְלֹאֲכָרֵם הִטִּב
לְבָנֵי מַחֲזֵא אֻקִּירוּ לְנִשְׁיָבוֹ כִּי הִכִּי דִתְתַעֲתְרוּ
לִּבְּן חֲלִילָא לְחֻלִּיא רָזָא מִמֶּהֱרֵ וְחֲכָמִים יִתְמַמֵּין
וְהָא

בינתיים צוה אמרו הגדה (6) והטמאה והטהורה אופות צו והוא טהור קחני חול דומי

נמ.

נזוח לו לאדם שיבא על ספק אשת איש ב'ו' נקט הכי מאס
דנת שבע ספק אשה איש היא ופ'י בקוטרס מגורש דכל
היוצא למלחמת בית דוד כותב גט לאשתו ע"מ שאם ימות יגרשנה
אלא חזקק ליבס וכל אחס הימס היא ספק מגורשא וק' לר"ת
דא"כ אין זה כל היוצא אלא דוקא
שיש להם אחין ואין להם בנים מהיו
בקוטרס לאו דוקא נקט יבס אלמ
שלא תתענן ועוד קשה לר"ת דלמ
תמכסת שבע ד' נ. ו. וסס ד"ה גט)
כל האומר דוד מטא אינו אלא טועה
אמאי ומהי חזר אורזים מן המלחמה
אח"כ ומהי יוס לדמות שיהיו ממנין
אם לא ימארו בזקף המלחמה ועוד
קשה דמאור ב'פ' מן שאלו (גיטין דף
עב. וסס: ד"ה אמר) מה היא בלחמן
הימים כתי יתרה אומר הכי היא
האם יאמר לה דמאור ב'פ' ויגרשנה

וה"ב ט' (ואמר) ^אמר רב ואמרי לה אמר ר"ש חסידא ואמרי רשב"י נזח לו לאדם ואש ואל ילבן פני מתמר דכתיב ^בהיא אל חמיה אמר רב מאי דכתיב ^גולא יבעם שאחר בתורה דר רב ^דלעולם יהא שמו שמוך שדמעתה ^הא"ר אלעזר מיום נגעלו שערי תפלה ואשוע שחם תפלות נגעלו שערי דמעות שמעה תפלות ^וה' עתי אל תחרש ואמר אשתו נופל בגיהנם נאחב וגו' ^זא"ל רב איניש איתתך גוצא קשיא הא במילי יתא לישנא אחרינא במילי דעלמא אמר נגעלים חוץ משערי

וְלֹא עוֹד אֵלֶּה בְּשֵׁעָה שְׁעוֹקִים
בְּנִגְעִים וְאֶחָדוֹת. לְכוּמֵר לֹא
מִבְּעִיל בְּשֵׁעָה שֶׁהֵם נִטְלִים אֲלֵה אִפִּי
עֲשׂוֹקִים בְּחִלּוֹת חֲמוּמוֹת וּגֵם אֵין
עֵינֵיכֶם לֹאשֶׁת אֵישׁ שֶׁסְּפִירָה גִּדְּסִי
בְּשֵׁעָה שְׁעוֹקִים בְּזָרְעֵךְ מִיְּמוֹת (י"ז)
דְּכַתִּיב הִיא מוֹצֵת. כֵּלָּה אֶלֶף
כְּמוֹ (לִפְסֵה ד') וְיֵלֶת אֵשׁ
נִצִּין שֶׁהִיא קְרוֹפֶה לֹאשׁ כִּכֵּר וְלֹא
שִׁלְתָּ לוֹ אֵלֶּה כְּמוֹ אֵם לֹא הִיא
מְדֹרֶה לֹא הִיא מִפְּרִסְמַתְהוּ
וְאֵל דְּמַעֲתִי אֵל תַּחֲרֹשׁ. חֲזוֹן אוֹמֵר
שָׁמַע אֵל כְּזִי אוֹ רָחֵל דְּמַעֲתִי
אֵלֶּה אֵל תַּחֲרֹשׁ לְכוּמֵר בְּטוֹחַ אִמִּי
שֶׁלֹּא תַחֲרֹשׁ דְּשַׁעֲרֵי דְּמַעֲתִי לֹא נִנְעוּלוּ
הַחֲבוֹב חוֹלִיטִית וְתָתִן חוֹלִי בֵּין חוֹלִיאִ
לְחוֹלִיאִ. אֵם לֹא הִיא חוֹלִיא
צִינִים הִיא מְדֹרֶה רִבִּי אֶלְעִזָּר דְּכָלִי
חֲשׂוֹב הוּא שֶׁהִטְפֵּה קִצְבִי לְתַנּוֹר
מִחֲכַרְתָּ הַחֲלִילִית וּמַעֲמִידֶנָּה וְזוֹ אֵלֶּה
וְזוֹ מֵאוֹם דְּנִתָּן חוֹל צִינִים לְהַפְרִיד
הַחֲלִילִית וּמִן מַעֲסֵב רָחֵל וְזוֹ
תָּתִן בְּמַסַּכַּת כִּלִּים (פֶּקֶד ה' מִשְׁנֵה ח')
חֲסִי לְרוֹחֲכִי פָחוֹת פָּחוֹת מֵאֲרַכְּהָ
טַפְסִים טַפְסוֹר מִרְחוֹ בְּקִיטִי טַמָּה
מִשְׁקִיטִין לֹאפֹת זוֹ סוֹפְגֵינִי הַרְחִיק
אֵם הַטְּפֵלָה וְיִתֵּן חוֹל זוֹ לֹא צִיֵּר

51

עין משפט
נר מצוה

קטב א מ"י פ"א מהל' אסורין גיטא הל' א' אסורין לזון קט' ב' (מ"י פ"ו מהל' דשת הל' ח' ופ"ג אסורין אסורה הל' ד' עושע' ח"מ שיתן מה ענין לטל')
קטב ד' עושע' ח"מ ש' רכס ענין ח"מ א' ענין:

קפד ד' מ"י פט"ו מהל' אשוח' הלכ' יע' סתם לזון קטא עושע' ח"מ יע' רכס ענין ב' **קפה** ה' מ"י פ"ד מהל' ענינה הלכ' יע' סתם ש' עושע' ח"מ ענין ח':

קפו ו' מ"י פט"ו מהל' אשוח' הלכ' יע' **קפו** ז' מ"י פט"ו מהל' גלס' הלכ' יע'

תורה אור השלם

1 וּבְצִלְעֵי שְׁמֹחוֹ וְנֶאֱסַפּוּ
נֶאֱסַפּוּ עָלָיו נָכִים וְלֹא
יִדְעֵתִי קָרְעוּ אֶת דָּמָה
תְּהִלָּה לֵה טו
2 הוּא מוֹצֵאת וְהִיא
שִׁלְחָה אֶל תְּהִמָּה לֵאמֹר
לֵאשׁ אֲשֶׁר אֵלֶּה לֹא
אֲנִי זָרָה וְתֹאמְרוּ הִכָּר
אֵלַי נָמִי דִּהְרַמְתָּ
וְהַתְּחִלִּים וְהַמָּטָה
3 הִלָּלָה: מְרַשִּׁית לֹחַ כֹּה
4 אֵל תּוֹנֵה אִישׁ אֵת
עַמּוּתוֹ וְיִרְאתָ מִלְּאֻחֲלָדָךְ
כִּי אֵנִי יְאֹהֲבֶכֶם:

[illegible]

12 וַיֵּחָדּוּ עֲלֵיהֶם
וַיַּשְׁחִיתוּ אֶת יְבוֹל הָאָרֶץ
עַד בּוֹאֵךְ עֵנָה וְלֹא
יִשְׁאִירוּ מִחַיָּה בִּישְׂרָאֵל
וְשֶׁה נֶשֶׁר וְחִמּוֹר:

שופטים ו ד
13 וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל מֵאֵד
מִפְּנֵי מִדְּיָן וַיִּזְעְקוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶל יְיָ:

14 ולאברם היטיב
בעבורה ויהי לו צאן
וכקר וחמרים ועבדים
ושפחה ואתנת וגמלים:
בראשית יב טז